

županstvih poslom, o tem ne more vlada razsojevati, o tem imajo po krajevnih razmerah razsojevati občine same. — Slovenski župani! Dajte poslom edino le slovenske poselske knjižice. Veljale bodo povsod, če se tudi repenčijo nemški purani.

Silno zanimiv je bil odgovor grofa Thuna na interpelacijo Spinčiča in tovarišev, ki so se pritoževali nad tem, da politične oblasti v Primorju dopisujejo slovanskim občinam v italijanskem jeziku. Minister pove zbornici, da je vlada izdala dne 5. novembra 1898 naročilo, naj upravne oblasti dopisujejo raznim strankam v njihovem jeziku, da se izognejo vsem opravičenim pritožbam. To je jako važno. Naj pa tudi vse slovenske občine dopisujejo oblastnim samo le v slovenskem jeziku.

Nemškim narodnjakom tudi ni bilo po volji, da je slovenska posojilnica v Št. Janžu na Koroškem začela uradovati v slovenskem jeziku in v tem jeziku doposlala svoje izkaze trgovinski in obrtni zbornici v Celovcu. Grof Thun je izjavil, da od tistih mal, ko je ta posojilnica sklenila, da bo uradovala v slovenskem jeziku, morajo vse oblasti sprejemati njene dopise v slovenskem jeziku.

Obravnavala se je potem postava za stran zboljšanja plač za državne uslužbence. Razgovor se pa ni končal še v tej seji. Ob koncu seje predlaga poslanec Wachnjan, naj se na dnevni red prihodnje seje deneta postavi, kateri je predložila vlada v zadnji in današnji seji, namreč da se pogodba z Ogrsko podaljša za šest mesecev, in naj se vladi dovoli, skozi tri mesece pobirati davke po načinu, ki je zdaj veljaven. Tu se je pa vzdignil grozen upor od strani nemških narodnjakov, ki so izjavili, da ne pustijo obravnavati o nobenem vladnem predlogu, preden se ne odstranijo znane češke jezikovne narredbe. Vkljub ugovoru nemških narodnjakov je dal predsednik dr. Fuchs Wachnjanov predlog na glasovanje. Ko se je večina zbornice izrekla za ta predlog, so prav pobalinsko zmerjali predsednika nemški narodnjaki, in v groznem kriku je predsednik sklenil sejo.

Na Dunaju, 13. decembra.

Obstrukcija oživljena.

Na dnevnem redu današnje seje je stala obravnava za zboljšanje plač državnih uslužbencev. Ko so se prebrali razni dopisi, prošnje in interpelacije, in ko so ministri Thun, Wittek, Dipauli in Kaizl odgovorili na nekatera vprašanja, se vzdigne dr. Lemiž ter pravi:

»Ministerski predsednik je odgovoril na neko interpelacijo Spinčiča, da je ukazal oblastnim, naj občejuje s slovanskimi strankami v njihovem jeziku, na neko vprašanje poslanca Schoisswolla, da smejo županstva na Spodnjem Štajarskem izdajati poselske knjižice v slovenskem jeziku in na interpelacijo Lemeža proti slovenskemu uradovanju posojilnice v Št. Janžu na Koroškem, da sme ta posojilnica uradovati v slovenskem jeziku in v istem pošiljati svoje izkaze trgovinski zbornici v Celovcu. Predlagam toraj, naj se o tem odgovoru ministra začne obravnava in se naj o tem predlogu po imenih glasuje.«

Ker je ta predlog podpiralo nad 50 poslancev izmed nemških narodnjakov in nemških naprednjakov, se je moralo glasovati po imenih in se je s tem začel tratiti čas, kakor se je to godilo v pretečenih zasedanjih. Nemški narodnjaki hočejo s takimi in enakimi predlogi zabraniti, da se ne bo v zbornici obravnavalo o vladnih predlogih zastran pogodbe z Ogrsko in zastran državnega proračuna za leto 1899. Predlog se je z 142 glasovi proti 84 glasom odklonil. Potem je prišel na vrsto prusak Schönerer, ki predlaga, naj se v zapisnik današnje seje dene njegov ugovor proti postopanju predsednika, ki noče pripustiti, da bi se začela obravnava o zahtevi ministrov. Ob polu dveh se le se je začel dnevni red z volitvijo poljedelskega odseka. Izmed Slovencev so izvoljeni v ta od-

sek, ki šteje 48 udov: Berks, Pogačnik in Povše.

Nato sta govorila dva levičarja o postavi zastran zboljšanja plač državnim uslužbencem. Ob koncu seje (štrta ura pop.) predlaga predsednik, naj se danes vrši še ena seja zvečer ob 7. uri, da se rešijo predlogi zastran novih lokalnih železnic. Čeravno so Schönerer in drugi levičarji temu ugovarjali, se je predlog sprejel in imeli bomo nocoj še eno sejo.

Po tej dnevni seji pa je zborovala »krščanska slovanska narodna zveza«. Od vseh strani se je razodevala največa ogorčenost nasproti vladi, ki do zdaj še skoraj nobeni zahtevi naše zveze ni zadostila. Da, nekateri najnovejši dogodki v Ljubljani in Gorici celo kažejo, da vladni organi postopajo vedno bolj sovražno proti Slovincem. Kmalu se mora pokazati, jeli slovanska zveza še ud desnice ali prestopi v opozicijo.

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Celo drugače nego državno-zborski predsednik zna krotiti opozicijske duhove župan prestolnega mesta Dunaja dr. Lueger. Nemška nacionalna in napredna stranka mu poskuša v občinskem odboru motiti redno razpravo ter se noče klanjati njegovim predsedniškim odredbam. Dr. Lueger ne pomišlja dolgo, on pošlje po občinske sluga ter da nepokorneže vreči iz sobane. To se je sedaj prigodilo že dvakrat.

Gradec. Nemški vseučilišni dijaki so hoteli uprizoriti zabavni večer z govori. Policija pa jim večera ni dovolila, dokler ne predložijo prej govorov. Bala se je, da bi govori bili preveč prusaški. Ker dijaki govorov niso predložili, se shod ni dovolil. Vsled tega so v torek zvečer rogovili po mestu ter pred policijskim poslopjem klicali: »Pogibelj policiji!« Dijakom je prihitela na pomoč mestna takinaža. Policija jih je nekaj zaprla. To so nezdravi pojavi med nemško mladino, katerih so krivi stariši, profesorji in vladna dobrodušnost.

Gorica. Ni skoraj dneva, da bi goriški Slovenci ne poročali o kaki novi predrznosti Nemcev in Lahov nasproti Slovincem. Kaka se je godila 2. dec. slovenskim zastavam, smo že pisali. Danes hočemo povedati, kako izzivalno so postopali na goriški gimnaziji nemški profesorji. Nemški profesor je imel 2. dec. slavnostni govor, v katerem je povdarjal velikansko važnost nemščine v srednjih šolah. In tudi slovenski učenci so ga moralno poslušati. Neki dijak je bojda zapisal njegove besede na desko, in zdaj je proti temu revežu velika preiskava. Dijak bo moral zapustiti gimnazijo, profesor bo ostal. Goriški rodoljubi naj uporabijo to priliko ter naj glasno zahtevajo slovensko gimnazijo.

Istra. V Pulju so pretekle dni odprli prvo hrvatsko šolo. Šolo je ustanovila družba sv. Cirila in Metoda za Istro. Pravzaprav bi jo morala odpreti občina, a ona je italijanska ter ne skrbi za duševni blagor hrvatskih sobčanov, čeprav morajo tudi ti donášati svoje forinte v občinsko blagajno. Toda Slovan se povsod zatira.

Hrvatsko. Volitve na Štajarskem vsled nemčurskih sleparij sicer tudi niso vzorne, a take še hvala Bogu vendar niso, kakor na Hrvatskem. Tam madžarska stranka uporablja nasproti krščanski narodni opoziciji najgrša sredstva, da ne prodre neljuba ji opozicija. Zadnjič je odbila v Pisarovini madžarska volilna komisija vse opozicijske kandidate. Tako ni čudo, da je zmagal njihov kandidat Vuksan jednoglasno, kajti opozicija se je vsled nezakonitosti vzdržala glasovanja, čeprav je imela osemkrat več glasov.

Ogrsko. Državni zbor ogrski je preložen do 17. decembra. Ker sta odstopila zbornični predsednik Szillagyi in podpred-

sednik Lang, a jeden podpredsednik Kardos je bolan, ni imela zbornica predsedstva in ni mogla dalje zborovati. Volitve novih predsednikov pa hrupna obstrukcija ne pripusti. Cesar je ministerskemu predsedniku Banffyju izrekel zaupanje ter ga prosil, naj vstraaja.

Cerkvene zadeve.

Kaj je katoliška cerkev za človeštvo storila?

(Apologetični pogovori.)

V.

Med najlepše čednosti spada nesebična ljubezen do bližnjega. Kdo jo je pa v pravem pomenu učil? Morebiti stari Grki, ki stoje na vrhuncu omike pred krščansko dobo? Ali hrabri Rimljani, ki so njihovo omiko podedovali in deloma dopolnili? Nikakor ne! Ljubezni do bližnjega v pravem pomenu niti poznali niso. »Bližnji« jim ni bil vsak človek, k večjemu samo prijatelj ali sorodnik. Vsi pa, ki so bili druge vere ali druge narodnosti, so bili »barbari«, neolikanci, in nje sovražiti, ni bilo prepovedano; nasprotno, kdor se je nad njimi krvavo maščeval storil je lepo, plemenito delo. A tudi lastne sorojake dejanstveno ljubiti, ni bilo zapovedano. Bolniki, ubožci, posebno pa starčki niso smeli od nikoder pričakovati pomoči. Kdor je v življenju opešal ali se pa ponesrečil ter si sam ne more več pomagati, on je izgubil pravico živeti; ako pogine, kakor živinče na cesti, nič ne škodi. Kdor si življenja sam s svojimi krepostmi ne more vzdrževati, nima pravice živeti, in če ga kdo ubije, se ne pregreši. Taki so bili nazori v starodavnih časih. Zavrgli jih niso niti najbolj razsvitljeni in plemeniti možje. Platon, ki je dika grških modrijanov, jih semtertje celó zagovarja; sovražstvo proti »barbarom« odločno terja.

Bila je to pač žalostna doba v svetovni zgodovini. Tu nastopi naš Odrašenik. V nedopisno ganljivih besedah razloži ljudstvu ljubezen do bližnjega. Pové priliko o usmiljenem Samaritanu in izusti prvi blagonosne besede: »Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe!« Ne samo prijatelje, dobrotnike, sorodnike moramo ljubiti po njegovi zapovedi, ne, tudi sovražnike. »Ljubite svoje sovražnike; storite dobro onim, ki so vas sovražili, molite za nje, ki vas preganjajo in obrekujejo!« O čudapolne besede! Nikdar jih svet še ni slišal; Kristus jih je prvi izgovoril. Ljubezen do sovražnikov je cvet krščanske ljubezni do bližnjega.

Katoliška cerkev si je povelje svojega Izveličarja dobro zapomnila. Začela je takoj ob svojem začetku po njem se ravnati. Kolikor je v tem oziru storila, je naravnost neizrekljivo. Ogromne so žrtve, katere so verniki na opomin svoje matere, katoliške cerkve, položili in jih še polagajo na oltar najčistejše ljubezni do bližnjega. Nastale so bolnišnice, zavodi, v katerih se bolniki, brez ozira na vero ali na narodnost sprejemajo in se jim najljubeznivše postreže. Dandanašnji je bolnišnic neštevilno veliko. Vsako mesto jih pozna, celo v večjih vaseh so udomačene. Kdo bi mogel oceniti dobrote, ki se ubogim trpinom v njih skazujejo že skoraj dve tisoč let! Koliko solz je bilo v njih posušenih! Koliko žalostnih src potolaženih, bolečin ozdravljenih, želj uslišanih! Cerkev je zidala nadalje po mestih zavetišča za zapuščene sirote, vsprejemišča za popotnike, hiralnice za uboge starčke; zavode za otroke, ki nimajo starišev. Takih dobroteljih zavodov je na tisoče in tisoče. A še več. Katoliški možje so ustanovili cerkvene redove, ki imajo edino le namen, povspeševati ljubezen do bližnjega. Sv. Janez Matha in Feliks Valois sta l. 1198 ustanovila red trinitarcev, ki ima namen, pobirati darove za oprostenje trpinčenih sužnjev. Sv. Janez

od Boga († 1550) je vstanovil red usmiljenih bratov, ki imajo namen zidati bolnišnice, jih vzdrževati in streči bolenikom. Sv. Vincencij Pavlanski je vstanovil red usmiljenih sester l. 1629., ki strežejo z neizmerno ljubeznivostjo bolenikom. V redu ostanejo celo življenje. Kakšnega občudovanja in priznanja so vredni usmiljeni bratje in sestre! Zdi se mi, da jih smemo više ceniti, kakor pogumne mučenike. Kajti njihovo celo življenje je nepretrgano trpljenje, potrpežljivost z boleniki in prenašanje groznih nevarnosti. Usmiljena sestra je angelj v človeški podobi. Celo življenje, vse svoje imetje podari, da bi le bližnjemu mogla služiti. Ne odvrne je od nevarne službe nobeden strah; naj gospodari strahovita lakota, naj kosi kuga, vse pada in omaguje, beži in išče varnega zavetja, le usmiljena sestra neomahljivo stoji v svojem čudapolnem poklicu. Kdo ji daje krepost, kdo jo navdušuje za tako nadčloveško dejanje? Ona tajna, skrivnostna moč svete cerkve, ki samo dobrote deli, blagruje in streže človeštvu v križih in težavah. Poglej gori na strmo goro sv. Bernarda, kjer razsaja večni vihar in neminljivi zameti popotnikom pretijo s svojimi grobovi. Kdo se usmili ubogih popotnikov, ki tjekaj zajdejo. Katoliški menihi jih vsprejemajo in pogostujejo. V tujih krajih mori gobova bolezen tisoče najubožnejših trpinov. Vse beži pred nalezljivo boleznijo; le katoliški strežniki, misijonarji in usmiljene sestre jih tolažijo, lečijo in jim ljubeznivo strežejo. Še letos se jih je mnogo iz Avstrije peljalo v Indijo in na izhodno-azijske otoke v postrežbo gobovim.

Svete cerkve v dobredelnih vstanovah in zavodih nobena druga vera ne dojde, samo ona je v tem oziru plemenita (žlahtna) mati, ki z neizmerno ljubeznijo skrbi za vse svoje in tuje otroke. Ljubezen do bližnjega pozna, goji in razširja samo le katoliška cerkev. Človeški rod ji ne bo nikdar dovolj hvaležen, zakaj njene dobrote, katere mu je skazala, so brezmejne. Dr. M.

Dopisi.

Dunaj. (Ormoški davčni urad.) Poslanec J. Žičkar je stavil v državnem zboru do finančnega ministra naslednje vprašanje: Sodnijski okraj ormoški šteje po zadnjem ljudskem štetju 18.409 Slovencev in 583 Nemcev. Vkljub temu uradujeta pri tamkajšnjem davčnem uradu dva adjunkta, ki slovenščine nista zmožna ne v pisavi, ne v govoru. Ondotni davkar in kontrolor znata sicer slovenski govoriti, a slovenski uradovati ne znata. Cela ta četvorica uradnikov pa je zraven tega javna nasprotnica slovenskega naroda; ondotni davčni urad je postala nemška trdnjava.

Da pa temu nenaravnemu stanju ni krivo pomanjkanje slovenskih uradnikov, nam dokazuje dejstvo, da je mnogo Slovencev nastavljenih pri davčnih uradih na Gornjem Štajarskem, ki so slovenščine vešč v pisavi in besedi. Njih imena so na razpolago. Podpisani si torej usojajo vprašati Nj. Ekselenco gosp. finančnega ministra: Ali je voljan, se poučiti o navedenih razmerah pri c. kr. davčnem uradu v Ormožu? Ali hoče nakazati deželno finančno ravnateljstvo v Gradcu, da v vseh slovenskih krajih, posebej še v Ormožu, nastavlja davčne uradnike, ki so zmožni slovenščine v besedi in pisavi? Jos. Žičkar, Berks, dr. Krek, dr. Ferjančič, Vencajz, dr. Žitnik, grof Coronini, Pogačnik, Klaič, Povše, Zore, Pfeifer, Biankini, Bulat, Borčič, Vukovič, Barwinsky, Mandicevski, Karetnický, Wachnianyn, Perič.

Iz Kozjega. (Resna, pa zadnja beseda.) Že večkrat smo v »Slov. Gosp.« povdarjali živo potrebo posojilnice za Kozje in kozjanski okraj. Snovitev posojilnice v Rajhenburgu nas je napotila, da zopet povzdignemo glas in zlasti še zato, ker se nameravata združiti dve župniji kozjanskega

okraja: Podsreda in Koprivnica s snujočo se rajhenburško posojilnico. Omenjeni župniji sta najbližji Kozjega. Spoznavši, da ni pomoči od bližine, obrnili sta še rajši v daljini Rajhenburg, kar Kozjanom gotovo ne bo delalo časti. Posojilnica za Kozje in kozjanski okraj je neobhodno potrebna; saj nima okraj nobenega drugega denarnega zavoda, kakor okrajno hranilnico, katera pa se še ne more vspeeti do prave veljave.

Vsled tega imajo kozjanski kapitalisti ali bogataši, med njimi tudi narodnjaki, svoj denar vložen drugod, žal da nekateri Slovenci tudi v nemških hranilnicah. Okrajna naša hranilnica je sedaj sicer v slovenskih rokah; vendar poleg posojilnice ne bi trpela nobene škode. Posojilnica je v Kozjem — še enkrat povdarimo — krvavo potrebna. Zakaj? Čujte, slovenski rodoljubi! Znan vam je le predobro oskrbnik kozjanske grajščine. Ta tujec je tekom 10 let zelo obogatel v Kozjem. Sedaj izposojuje denar Kozjanom in okoličanom, kateri tako postanejo od njega odvisni.

Mnogo naših ljudi je pri njem zadolženih. Zakaj so ravno njemu dolžni? To je pač jasno. Posestnik je v sili, zadregi. Kam se naj obrne? Posojilnice ni, Celje je daleč, s hranilnico tudi ni nič, ker je ž njo preveč posla in tudi preveč stroškov naraste, zlasti pri vknjižbi in izknjižbi, ... no? No, sila kola lomi — mora k oskrbniku. Če je narodnjak, sliši še sicer poprej od oskrbnika par žarkih, navadno se zadere nanj: pojdi h kapelanu, on ti naj da; saj je on vaš bog (dokazov zato, kolikor hočete). Kaj si hoče revež, kakor ponižno poslušati, samo da dobí. In to Vam nič ni mar, rojaki kozjanski!? Kaj še Vam potem more sploh svetega biti v narodnih zadevah? O, da bi se potrudil in žrtvoval kak slovenski strokovnjak n. pr. kak celjski odvetnik, da bi pomagal kozjanskim Slovincem ustanoviti posojilnico. Rojaki! Še jedno! Za dober mesec bodo pri nas občinske volitve! Ako dotlej ne ustanovite posojilnice ter ne oslobodite našega kmeta, ali mu vsaj upanja rešitve ne daste, — imeli boste župana oskrbnika! To je naša zadnja beseda v tej zadevi. Odslej pa bomo Vam začeli očitati hude posledice, ki se bodo rodile vsled Vaše ...!

Gornja Radgona. Slovesnost, kakoršno smo obhajali dne 2. decembra t. l., je gotovo z veseljem napolnjevala srce vsakega zavednega in zvestega Avstrijanca, a nam Gornjeradgončanom je prinesla še drugo veselje, zmago nad našim posilinemskim občinskim zastopom. Drugokrat se je že poslužil svoje domišljene vsemogočnosti in dal ukaz, naj se na dan cesarjevega jubileja po hišah razobešajo samo mednarodne zastave. Kaj je neki vzrok tega ukaza? So ti gospodje res tako mednarodnega mišljenja? O prijatelji, mislite, da smo Slovenci res taki bedaki, kakor vi mislite, da ne bi znali do 5 šteti! O, mi že davno vemo, zakaj tako ravnate. Zato ste dali ta ukaz, ker bi se drugače pokazalo, da je Gornja Radgona slovenska, kajti skoraj na vseh hišah, ki sploh zaslužijo hišno število, bi plapolale slovenske zastave, nemške pa bi naj bržeje nobene ne bilo, kajti Nemca, ki si ima za čim frankfurtarico kupiti, imate samo enega, in ta ima c. kr. sodnijo pod svojo streho in zavoljo tega bi mu nikakor ne kazalo, obesiti raz streho izdajalskega znamenja. Vsi drugi pa, ki bi sicer kot odpadniki slovenskega materinega jezika tudi kaj radi frankfurtarice razobesili, si tega ne bi upali, ker jim vest, čeravno kosmata, vendar vedno očita in pravi, da jedo slovenski kruh, kojega pa bi njim začelo zmanjkovati, ako bi Slovence gornjeradgonskega okraja očitno žalili. Za tem grmom tiči zajec! Ne mednarodnost vaša je vzrok, da dajete take ukaze, ampak to, ker hočete na tak način sé silo zatreti slovenski značaj Gornje-Radgone!

Zoper ta ukaz smo si, čeravno v skrajni sili zavoljo pomanjkanja časa, oskrbeli še ob pravem času od c. kr. glavarstva v Ljutomeru izjavo, da gornjeradgonski župan nima

pravice braniti nam slovenskih zastav. Zdaj smo bili na konju, pripravljeni za slučaj sovražnega napada na naše zastave. V petek zjutraj je vse začudeno in obenem oveseljeno gledalo slovensko zastavo na stolpu skupne hiše cele slovenske Šentpetrovske župnije in na g. dr. Simoničevi hiši. (Da so bile cesarske zastave na prvem mestu, tega ni treba omenjati.) Prvi, ki se je nad tem prizorom pohujševal, bil je občinski sluga gornjeradgonski. Takoj plane v hišo nad narodno gospodično, ki oskrbuje hišo, in zahteva, da zastavo v 5 minutah odstrani izpred njegovih razžaljenih oči. Ko je njegova jeza vskipela do vrhunca, pokazala se mu je izjava c. kr. okrajn. glavarstva na župana, in ta mu je vzela bridko orožje občinskega ukaza iz rok. Kar je sedaj sledilo, o tem raje molčimo.

Občinski sluga pa je od 2. decembra naprej oproščen, paziti na slovenske zastave in ukazovati, da se odstranijo. Zopet mu je olajšana služba! Ti imaš torej odslej pravico skrbeti za red, kadar mestni fakini trupajo svetilnice po naših ulicah, kadar se pijani fantje pri cerkvi tepejo in s kamenjem zadevajo, da na daleč okrog nihče ni življenja varen, vse te pravice imaš v gornjeradgonski občini, a slovenskih zastav odstranjati, nimaš več pravice, in ako bi ti jo kdo dal izmed tvojih predpostavljanih, bodi vam vsem zažugano z najnovejšim ukazom. Mislimo, da smo dali danes občinskemu slugi dovolj instrukcij!

Razne stvari.

Domače.

(Presvitli cesar) se v lastno-ročnem pismu zahvaljuje svojim narodom za ginljivo in dostojno slavljenje njegove vladarske petdesetletnice. Najbolj je ugajalo njegovemu srcu, da je nebrojna vrsta javnih zastopstev, zasebnih družb in posameznikov, ustrezaje njegovi želji, slavila petdeseto obletnico njegovega vladanja s plemenitimi čini dobrodelja, ki se bodo v poznih časih donášali siromakom v stiski in sili obilen blagoslov. H koncu svojega pisma prosi presvitli cesar vsegamogočnega Boga, naj blagoslovi njegove zveste narode, da jih vidi na večer svojega življenja v neskaljeni sreči.

(Imenovanje.) G. Ivan Erhatič, sodnijski pristav v Gornjem gradu je imenovan sodnijskim tajnikom v Celju, g. sodnijski pristav v Ormožu, Karol Regula, namestnikom drž. pravdnika v Mariboru. Torej gosp. Regula pride v Maribor! Gospodje državni poslanci, ali ste zahtevali od ministerstva, da ostane mariborsko okrajno sodišče vse večne čase v nemških rokah? Zopet pride nemški uradnik v Maribor!

(Naš urednik) je bil pri porotni obravnavi dne 6. decembra obsojen na sedem mesecev ječe. Ne samo somisljeniki, ampak tudi naši nasprotniki nas obžalujejo zaradi velikanske kazni. Le neka mokraška baraba iz Gradca nam piše, da si nismo zaslužili samo sedem mesecev, ampak sedem let, da, tudi sedemkrat sedem let nam ne bi škodilo, kajti z našim listom se je začel še le narodnostni boj v Avstriji. Ta smešno-neumni izrek nam je tako pretresel živce, da smo se glasno zasmijali ter se s pomilovanjem ozrli skozi uredniško okno proti Gradcu, kjer nemška omika rodi tako bedaste sadove.

(Umrl) dne 12. t. m. Janez Plemenitaš, kmet slatinske občine poleg Sv. Križa. Bil je blag, katolišk in naroden mož. Dve njegovi hčeri sta šolski sestri. N. p. v m.!

(V Selnici ob Dravi) se je obhajal od 1. do 8. grudnia t. l. sv. misijon. Vodili so ga lazaristi Fr. Kitak, Fr. Ferjančič in Gr. Flis.

(Obravnava Luigi Luccheni) izide te dni v drugi poboljšani izdaji. Da je knjižica priljubljena, kaže uže to, da